

Povodeň 2002

aneb

jak jsem začala jezdit po Praze na kole

Ve zprávách jsem zaslechla, že takové teploty jako letos byly naposledy před 10 lety. Já tedy nevím, mě to přijde, že takhle teplo bylo i loni, ale budiž... A co vlastně bylo před 10 lety!?! Co jsem to léto vlastně dělala?!? Psal se rok 2002 – to jsem přece byla v Norsku, ale to byla pěkně mokrá dovolená. Poctivě jsme každý den zmokli. A pak... Pak přece v srpnu byla POVODĚŇ a já díky tomu začala jezdit do práce na kole... Ale o tom jsem přece tehdy napsala history!!! Blog se tak nějak ještě neříkalo :o))). Trošku jsem pohledala v počítači a moje 10 let staré zážitky zase vytáhla na světlo.

23. srpna 2002

Tak jsme měli možnost zažít něco, co nezažili ani naši dědové. Prahou, a nejen jí, se prohnala více jak stoletá voda a poněkud převrátila naše doposavad poklidné životy. Zažili jsme evakuaci, zjistili jsme, že metro jako bezpečný kryt v případě války je zcela na houby a z městské hromadné dopravy se stalo městské hromadné drama.

Že se něco začíná dít, to jsme mohli postřehnout už v **pondělí 12. 8.**, kdy přestaly fungovat naše klubové www stránky a konference. To se kamarád, sídlící v záplavovém pásmu, připravoval na velkou vodu a stěhoval své servery do vyšších pater budovy. V **úterý 13. 8.** a ve **středu 14. 8.** jsme pak mohli sledovat, jak stoupá hladina Vltavy a co všechno zaplavuje. A my, kteří jsme museli do práce „přes vodu“, jsme povětšinou zůstávali doma. Mě osobně toto placené volno docela bodlo - proč si neodpočinout.

Ve **čtvrtek 15. 8.** již začala voda opadávat, takže jsem se statečně vydala do práce. Vyjela jsem s přesvědčením, že se na ten kopec na protějším břehu nějak dostanu. Situace v Praze byla dramatická - Karlín zatopený a uzavřený, Troja pod vodou, Libeň zrovna tak. O nábřeží nemluvě. Metro z valné části totálně zaplavené a nefunkční. Centrum Prahy bylo uzavřené pro auta (to vidím jako jedinou výhodu tohoto stavu) a mnohde i pro obyvatele a ostatní lidi. Pro auta byl průjezdný jediný most, a to Barandovský, který zažíval dopravní kolaps o nevyčísitelném stupni a pro tramvaje byl funkční most Švermův - sakra, jak se ten most vlastně teď jmenuje?!? Snad Štefánikův?!? Ale to je jedno, prostě most od Letenského tunelu ke Kotvě.

Já osobě jsem cestu MHD absolvovala jednou jedinkrát (no dobře, kecám, tak dvakrát) a definitivně jsem se rozhodla, že i zadarmo byla tahle atrakce dost drahá. Absolvovat každé ráno a večer bojovku ve stylu „*kam dnes dojedu a čím*“, to mě dohánělo k šílenství. A to taktně pomíjím fakt, že tramvaje byly totálně přečpané, takže kultura cestování spočívala v tom, že člověk stál na jedné noze, za krk mu funěl kdosi neznámý, vpravo stál kdosi, kdo večerel topinky a vlevo kdosi, kdo měl košili notně načichlou hospodou. Chyběla jen průvodčí, která by vám proštípla levé ucho, aby měla přehled, kdo platil a kdo ne. Zkrátka nabyla jsem přesvědčení, že tramvaj jezdit nebudu, i kdyby mi za to platili, a dokud se to nezlepší, BUDU JEZDIT NA KOLE!!!

To jsem ale netušila, co mě čeká. A že nejsem lakomá, o své tvrdě vyšlapané týdenní zkušenosti se podělím...

Rozhodně nemohu popřít, že jízda na kole má svá *POZITIVA*. Člověk se ráno krásně protáhne, rozdýchá si plíce a užene si skvělou chuť na snídani - jak ta potom chutná... Je to zkrátka neuvěřitelně osvěžující a výhled na probouzející se Prahu z Letenských sadů je nádherný. Možná jsem blázen, ale dnes už se dokonce těším i na ten výživný dokopec v Rígráku. Jak ten dokáže člověku rozproudit krevní oběh, to je fantastické.

A člověk má po cestě navíc možnost vidět to, co z tramvaje ani nepostřehne, a to jak se příroda den ze dne mění a jak každý den v tom ranním slunci voní úplně jinak. A co mě ještě uchvacuje, to je pohled na ostatní cyklisty, kteří se sjíždějí z různých směrů k Letenským sadům. Ty je neuvěřitelnou rychlostí pohltí, promíchají a na druhé straně zase rozprsknou do různých koutů Prahy. No a večer zase naopak.

A občas máte možnost se i pobavit - to když vidíte cyklistu, který si teprve „proráží“ svou cestu různými sady, či centrem. Dnes je již mívám s pohledem ostříleného cyklistického vlka a říkám si: „*hochu, tamtudy neprojdeš...*“ (a fakt neprojel, protože mě dojel na světlech), ale kdyby věděli, jak v duchu vzpomínám na své ještě čerstvé městské cyklo-začátky a na Cimrmanovské, že je nutno prozkoumat i cesty „*kudy ne...*“ Jo, jo, všechno je jednou poprvé.

Roztomilí jsou pak ti, kteří jsou jen svátečními cyklisty a tuto dopravu zvolili opravdu z nouze. Potkávám takovou jednu paní (hádala bych jí tak k padesátce), která první den jela snad v lodičkách, naondulovanou hlavu měla již značně poznamenanou poryvy ranního větříku a na nosiči měla přidělané neforemné cosi. Den ze dne se zlepšovala a dnes - dnes již pochopila výhody sportovního oblečení, světlé kadeře jí vlají z pod přilby a na nosiči má zavěšeny dvě brašny. I to má svůj půvab, nemyslíte!?!?

Jo, jo, jenže každé PRO má si své PROTI. A bohužel, ani v tomto případě to není jinak. Takže teď i něco o těch stinných stránkách tohoto způsobu cestování.

PARKY - jsou sice nádherné a poklidné, ale pokud se nedržíte jakýchsi „hlavních tahů“, můžete být i docela nemile překvapeni. První překvapení mě čekalo v sadech pod Belvedérem. Pár dní mi trvalo, než mi došlo, že ti ukrajinci, cikáni a bezdomovci, co se scházejí na té lavičce v tom nejtmašším bodě cesty, sem chodí kšeftovat buh ví s čím, a že ti procházející se lidé bez psů se tu vůbec neprocházejí, ale hlídají. A že je moje přítomnost nežádoucí, to jsem po několika dnech pochopila z jejich nevraživých pohledů a dost všeříkajících posunků. Raději jsem tedy přestala experimentovat po různých cestíčkách a držím se striktně a jen cyklotrasy, pro kterou je tu vyhrazena ta nejužší a nejzarostlejší cesta opatřená dvěma pravoúhlými zatáčkami. Jak jinak, že. Možná si řeknete, že jsem zbytečně vyměkla, ale nemám zájem mít rozbitá ústa za něco, co jsem vidět neměla a nakonec ani vidět nechtěla...

Další zkušenost jsem získala v Letenských sadech. Zpočátku jsem kolo vlekla nahoru a dolu po schodech u Letenského tunelu - jsou tam dvojce. Po pár dnech jsem ale přišla na to, že by se *MOŽNÁ* ty jedny daly objet. Cestou vlevo jsem moc daleko nedošla - asfalt končil v křoví a vyšlapanou cestou, podél zdi jsem dál jet ani nezkoušela. Cestou vpravo jsem schody objela kolem Expa - sice jsem si pár metrů najela a *BYLO BY TO* bývalo fakt lepší, než vynášet schody, kdybych ale ve výklenku zdi opět nenarazila na partičku feťáků, kteří dost jasně dávali najevo, že toto území je jejich a nějakým cyklistům se vyhýbat nebudou. A po té, co

mi tam další ráno jakýsi cikán s chůzí typu „*ještě ho tam mám*“ nabízel neurčité sexuální služby, rozhodla jsem se, že mi ty jedny schody navíc zase až tak nevadí. Alespoň si trošku posílím ruce...

CHODCI - tak tohle je kapitola sama pro sebe. Nevím proč, ale v očích chodců je cyklista jedoucí po chodníku nežádoucím vetřelcem. A přitom jsou cyklistům chodci úplně ukradení a jsou schopni se s nimi sžít. Navíc, už jste někdy studovali chůzi chodců?!? Sebekriticky tedy musím přiznat, že po pár dnech jízdy na kole centrem jsem si říkala, zda jsem také takový trotl a dávala jsem si pozor na to, jak chodím po chodníku.

Ano, jsem trotl...

Jo, jo, je nám to lidem zřejmě přirozené, nicméně objet chodce (na kole, vy nemravové) je nadlidské úsilí, protože chodec, nevím jak, ale zabere zásadně celou šíři chodníku, neuvěřitelně kličkuje, a to tak, že se vůbec nedá předvídat, na jakou stranu udělá další krok, a absolutně nesleduje, co se děje kolem něj. Občas mám pocit, že jako chodci máme na sebe nějaké vzájemné radary, že se nezdrnceme - lidi se míjejí tak nějak automaticky. Bohužel kola fungují jak rušičky - těm se nevyhne nikdo a to i tehdy, když vás chodec z daleka vidí. Do poslední chvíle si bláhově myslí, že se vyhnete vy jemu. Fakt, že nemáte kam, dotyčného vůbec nezajímá. Pokud se mění tlaky, tak si můžete být jisti, že rozhodně poznáte lidi s nízkým tlakem - chodí totiž napříč chodníkem.

A bohužel i ráno se již vyskytují frontové bojovnice, které se s požívačným výrazem „*jen aby mi nic neuteklo*“ vrhají v nestřeženém okamžiku k výloze. Občas mám pocit, že by ta baba ani nepostřehla, kdybych ji přejela.

Zkrátka po pár dnech jsem nabyla neodvratného přesvědčení „*MUSÍM SI KOUPIT ZVONEK*“. A jak jsem řekla, tak jsem i učinila. Bože, jak jsem byla blbá...teda bláhová, sorráč. Vybrala jsem si krásný zelený zvonek, aby mi ladil s kolem, a slavnostně jsem jej namontovala na kolo. Přiznám se, že až k Letenským sadům (cca 3 km) mi trvalo, než jsem si ho na řídítka seřídila tak akorát na dosah palce. Ufff, to byly nervy... A pak jsem vjela do centra – „*TEĎ VÁM UKÁŽU, CHODCI JEDNI*“! Při prvním pokusu jsem trapně brnkala na páčku tachometru - prostě, chce to cvik... Při dalších třech pokusech se mi již sice podařilo zazvonit, ale buď jsem narazila na hluché, nebo na ignoranty. Až dnes ráno jeden, vlastně dva zareagovali - jeden utrousil cosi, že mi zvonek narve kamsi a druhý sice uskočil, ale rovnou mě pod kolo.

Zkrátka vyhodila jsem 45,- Kč a centrem budu nadále jezdit krokem s jednou nohou na zemi, dokud se mi nepodaří sehnat pořádnou trumpetu. Zvonek ale ponechávám na řidítkách jako memento, aby mi připomínal tu nemožnou sortu chodců a moji naivitu...

AUTA - řidiči jsou snad ještě horší než chodci. Pokud si snad cyklista troufne jet po silnici, chce to opravdu silné nervy, které já ale nemám. Je dost nepříjemné, když vás před sebou „tlačí“ auto, protože jedete moc pomalu a je rovněž dost nepříjemné, když vás auto objíždí na hrbolaté silnici s centimetrovou mezerou kolem řidítek - ten debil s nablýskaným bourákem si totiž naprosto neuvědomuje, že stačí, aby se kolo samo o sobě zvtlo na hrbolku a má šrám od řidítek přes celé auto. Co by pak udělal ze mě, to si ani nedomýšlím. Za celý týden jsem se setkala s jediným hodným řidičem - i když, i to je sporné. Málem jsem mu na přechodu vletěla pod auto, protože jsem ho za stojícím autobusem neviděla. Bez emocí jsme si pak dost

dlouho posunkovali, kdo může jet první. Jela jsem sice já, ale na něm bylo znát, že dokud budu přechod ohrožovat svojí přítomností, tak on dál nepojede...

PEJSKAŘI A OSTATNÍ SPORTOVCI - o vzájemné symbióze pejskařů, sportovců a cyklistů lze jednoznačně říci - „*JAK KDE*“. Na Letné spolu všichni bez problémů vycházejí. Nedělají si naschvály, uhýbají si z cesty, prostě každý si užívá prostoru dle svého a ostatní to respektují a svým chováním mu to umožňují. Jediný, kdo mi vadil, byla jakási chovatelka jakéhosi hrubosrstého psího plemene. Zkuste objet hrající si smečku mnoha psů, uprostřed které se pyšní její majitel. Mně se to jevilo nemožné.

Riegrovy sady jsou ovšem něco docela jiného. Tady potkáte tak akorát pejskaře, ze sportovců jen občas běžce (který magor by také na čemkoli zdolával ten dokopec). Navíc potkáte pejskaře poněkud staršího data, a kdo nemá psa, je v těchto sadech odepsaný. Taktně pominu všechny, kteří chodí prostředkem cesty, ohlédnou se, kdo to za nimi supí do kopce a když zjistí, že je to brunátný cyklista, klidně pokračují se sousedkou v rozhovoru na téma: „*Ta vaše, to je fenka?!? Tak to si ji držte, protože ten můj obskočí každou!!!*“ aniž by hnuli brvou a sledovali, s kým všim dotyčná fenka či dotyčný pejsek skotačí (pokud si myslíte, že teď přeháním, tak tohle je noticka opravdu ze života). Fakt, že i s těmi psy zaberou celou cestu, je vůbec nezajímá. Zcela jasně, co si o mě a podobných sportovních parazitech myslí, mi dal najevo jeden středněvěký (až starší) pán - šel se psem proti mně s kopce, každý z nich po jedné straně cesty a mezi nimi jediné pouto = natažené vodítko. Zaujatě mě sledoval, co udělám, a to až do té chvíle, kdy jsem těsně před tím jeho čoklem musela slézt z kola a musela jsem počkat až mě to zvíře, které se do té chvíle tvářilo, že o mně neví, obejde. Radost jsem mu zkazila akorát tím, že jsem v tom krpálu opět sedla na kolo a v klidu pokračovala v jízdě. Co už ten blbec netuší je, že od té doby studuji, do jaké výše se dají přejet vodítka...

A to by tak o mém současném cestování bylo asi vše. Je fakt, že zatím mi docela přálo počasí a nepršelo, i když na druhou stranu, koho by po deštivé dovolené v Norsku rozházel nějaký městský deštíček. A až zaprší, budu mít ještě jedinečnou šanci poznat dopodrobna pražskou dlažbu - to neuvěřitelné střídání povrchů jako kostky, asphalt, dlažba, koleje, asphalt, díra, velké kostky, tramvajový pás, asphalt, malé kostky a tak pořád dokola - už teď bych některé úseky tipovala na dost rizikové.

A pokud si někdo myslí, že po tom mém ježdění budu namakaná jak Schwarzeneger, tak zůstaňte v klidu. Je fakt, že mi jedna cesta dá necelých 9 km, ale trvá mi to kolem 40 minut, protože centrem člověk rozhodně žádným kalupem uhnět nemůže. Jediné, co mohu říci, že jsem pokaždé vydrncaná až hrůza. Po 60 kilometrech najetých v přírodě mě tělo nebolí tak, jako po těch pár na té pražské dlažbě. Nicméně - už se těším, až se zase budu drncat těch svých pár kilometrů každodenní trasy.

22. 6. 2012
copyright © vrstevnice©2012